

در اهمیت مشارکت؛ مورد پزشکان

عباس عبدي

همه میدانند که وضعیت جامعه ایران از هر نظر در شرایط ویژه‌ای قرار دارد. فارغ از وجود حس نگرانی نسبت به آینده چند ویژگی دیگر آن در ارتباط با یکدیگر مهم هستند. وجود تورم به نسبت بالا و کاهش درآمدهای مردم و احساس نگرانی از اینکه آیا در آینده می‌توانند از سطح زندگی کنونی خود نیز برخوردار باشند در کنار کمبود منابع درآمدی دولت، وضعیت خاصی را ایجاد کرده است. در این وضعیت مردم مخالف هر گونه افزایش قیمت هستند، حق هم دارند، ولی افزایش قیمت کالا و خدمات ناشی از اراده دولت‌ها نیست، بلکه تابع قواعد اقتصادی و هزینه و فایده است. دولت حتی قادر نیست خدمات و کالاهای خودش را نیز افزایش قیمت ندهد، چون به جایی می‌رسد که در صورت استنکاف از افزایش قیمت، از ارایه آن کالا یا خدمت ناتوان می‌شود و این به زیان مردم است. از سوی دیگر جلوگیری از افزایش قیمت، همیشه به زیان عده‌ای خواهد شد. مثلاً تثبیت قیمت حمل و نقل به زیان صاحبان خودرو و رانندگان است. تثبیت قیمت لبنیات به زیان کارخانجات و دامداران است و... به‌طور طبیعی آنان هم مخالف تثبیت در مورد کالا و خدمات خودشان هستند یا تثبیت دستمزد و حقوق با مخالفت حقوق‌بگیران مواجه می‌شود و در عین حال که همزمان طرفدار تثبیت قیمت سایر کالاها هستند و الی آخر. در این میان دولت هم دنبال منابع درآمدی جدید است که متوسل به افزایش مالیات می‌شود. ولی ظرفیت مالیاتی نیز بی‌پایان نیست و به جایی می‌رسد که به ضدش تبدیل می‌شود. هفته آینده درباره این موضوع خواهم نوشت. در این شرایط چگونگی سیاستگذاری برای قیمت‌گذاری کالا و خدمات اهمیت پیدا می‌کند و بدون مشارکت ذی‌نفعان مساله‌ساز خواهد شد از جمله سیاستگذاری در بخش بهداشت و درمان بدون مشارکت موثر فعالان این بخش مشکل‌آفرین خواهد شد.

نه فقط این بخش، بلکه همه بخش‌های اجتماعی، اقتصادی و فرهنگی کشور نیازمند مشارکت فعالان آنها در سیاستگذاری‌های مربوط به بخش است. در میان گروه‌های گوناگون حرفه‌ای کشور پزشکان و کادر درمان از جایگاه و قدرت خاصی برخوردارند. واکنش آنان به سیاست‌های نادرست مربوط به صنف آنان با بقیه فرق می‌کند. کارگران و معلمان به‌طور معمول اعتراض خیابانی می‌کنند، ولی پزشکان حتی‌المقدور چنین رفتاری

